

בתי המשפט

עת"מ 1304/04

בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

15/06/2005

תאריך:

לפני: כב' השופטת מוסיה ארז - סגנית נשיא

בעניין: 1. התנועה לחופש המידע (ע"ר) מס' 580425700

2. רביב דרוקר ת.ז. 027896067

העותרים

ע"י ב"כ עו"ד אילן יונש ואח'

נ ג ד

1. משרד הבריאות

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

2. ההסתדרות הרפואית לישראל

המשיבים

ע"י ב"כ עו"ד מיכאל קירש

נוכחים:

ב"כ העותרים – עו"ד אילן יונש

ב"כ המשיב 1 – עו"ד תדמור עציון

ב"כ המשיבה 2 – עו"ד מיכאל קירש

פרוטוקול

עו"ד יונש: ראיתי את כתבי התשובה. יש איזו שהיא הרגשה בכל המסלול של חופש המידע, יש קושי שנערם תמיד על ידי הרשויות, זה מתחיל מדחיית בקשות, אחרי זה הסכמה במסגרת של עתירה ובסוף מנהלים משא ומתן, בסופו של דבר בעצם מציעים מידע שהוא מסורס או אנמי ולא בשבילו נחקק חוק חופש המידע. החוק בא ושם על השולחן את העובדה שהמידע שייך לציבור וברירת המחדל שהמידע תימסר למי שמבקש אותו רק בהתקיימם של תנאים מסוימים שמפורטים בחוק יימסר רק חלק מהמידע או לא יימסר בכלל. את התנאים האלה הרשות צריכה להראות ובמדויק, לא על ידי הצבעה על חששות על אולי, הם צריכים להראות וודאות קרובה שבאמת תתקיים פגיעה. ההרגשה במקרה שלפנינו היא שמצביעים פה שנראה שתהיה פה פגיעה בפרטיות ומגלגלים את הכדור לעותרים ושואלים בשביל מה אתם צריכים את זה. תשובתנו היא שבלי השמות המידע הזה בראש ובראשונה מיותר ואנחנו לא חשים, עדיין לא הגענו לשלב שבו אנחנו צריכים להצדיק למה אנחנו

בתי המשפט

עת"מ 1304/04

בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

15/06/2005

תאריך:

לפני: כב' השופטת מוסיה ארז - סגנית נשיא

רוצים את השמות, היה ומי מהמשיבים יצביעו על אינטרס מספיק נצביע אנחנו על האינטרס שלנו ובית המשפט יכריע.

לעניין סעיף 23 ב' לחוק הגנת הפרטיות, אני רואה שימוש גובר והולך בסעיף זה במסגרת עתירות. אני לא חושב שהסעיף הזה מתאים בכלל כתשובה לעתירות בנושא חופש המידע, הסעיף הזה שולל את חופש המידע, הוא מוקדם לחוק חופש המידע. הוא מדבר על כך שמסירת מידע מאת גוף ציבורי אסורה, הסייג בסיפא של הסעיף הוא זולת אם המידע פורסם ברבים על פי סמכות בדין. אנחנו טוענים שחוק חופש המידע הוא הסמכות על פי דין. האפשרות השנייה שמועלית בסעיף היא במקרה בו האדם נתן את הסכמתו למסירה וניתן לטעון גם שבכל מקום שבו אדם נקשר עם הרשות הוא למעשה נותן את הסכמתו מכללא לפרסום פרטי ההתקשרות. אני מפנה לפסק הדין ע"א 6576/01 בעניינה של החברה לאיזון שנוכרה בעתירה. בעתירה שלפנינו אנחנו מבקשים פרטים למעשה מאוד שטחיים, אנחנו לא מבקשים את השכר שמשתלם לרופאים אפילו לא את היקף השעות, בסך הכל מבקשים לדעת מי קיבל את ההיתר. כל הטענות שהועלו בתשובת המשיבים המייצגים את הרופאים בדבר החוזים עם הרופאים, בדבר תנאי העסקתם, מצבם הכלכלי – אינם רלוונטיים, אלה לא פרטים סודיים, שמו של הרופא מתנוסס מחוץ לקליניקה, אף אחד לא רוצה לשמור זאת בסוד.

לסיכום הדברים, אני חוזר על האמור בעתירה וטוען שהנטל להוכיח פגיעה בפרטיות היא על המשיבים ואבקש להשיב על דבריהם אם יהיה בכך צורך.

עו"ד עציון: אני חוזרת על האמור בכתב התשובה. חברי טוען שהרשות נותנת לו בכלל וגם במקרה הזה מידע אנמי שאין לו שום שימוש אם הוא לא מקבל את שמות הרופאים. זאת אמירה שאין לה שום מקום במקרה שלפנינו. לב העניין ולב העתירה היא לבדוק את המדיניות של משרד הבריאות על השאלה איזה שיעור מהרופאים בשירות הציבורי רשאים במקביל לעסוק גם בקליניקה פרטית. לכן המידע שכבר נמסר על ידי משרד הבריאות ונאסף על ידו שנוגע למספרים האלה זה לב ליבו של

בתי המשפט

עת"מ 1304/04

בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

15/06/2005

תאריך:

לפני: כב' השופטת מוסיה ארז - סגנית נשיא

העניין, זה מה שמאפשר לציבור לעקוב אחר המדיניות ולהביע דיעה, והגופים יכולים לצאת בהצהרות כאלה או אחרות על כך שיותר מידי או פחות מידי רופאים לגישתם רשאים לעסוק בפרקטיקה פרטית. האמירה שבלי שם של רופא או בלי כותרת סנסציונית אין לנו צורך במידע. אני מפנה לעת"מ 1023/02 (ת"א) הארץ נ' **שירות בתי הסוהר** ולהפניה שם לספרו של פרופ' סגל בעמ' 100. חברי הזכיר את תכלית החוק, תכלית החוק היא לא לקבל שמות של אנשים אלא לאפשר בקרה על הפעילויות של הרשות. את ההבדל בין תכלית החוק לבין פגיעה מיותרת בפרטיות של אדם אפשר להדגים למשל בדוגמא של מקרים שבהם הרשות מוכנה להמיר כתב אישום פלילי בתשלום כופר. הרציונל של חוק חופש המידע יחייב את הרשות לתת את אמות המידע, את הקריטריונים אבל פגיעה לא לגיטימית בפרטיות תהיה לתת את רשימת השמות של האנשים שנהנו מהליך הכופר במקום כתב האישום והוא מסייג זאת אם יש אישיות ציבורית ידועה. לכן תכלית החוק אין מטרתה לפרסם שמות אלא לבקר את המדיניות כמדיניות והמידע הזה כבר נמסר. עמדת המדינה לא הייתה והיא עדיין איננה שהעותרים צריכים לוותר לחלוטין על קבלת השמות, אלא שמתבקש פה מידע פרטני על אנשים שעלולים למצוא את שמם מפורסם אחר כך שנעשה בו שימוש, גם אם ראוי, באמצעי התקשורת מבלי שבכלל הובאה לידיעתם עצם הבקשה ומבלי שניתנה להם הזדמנות להביע את עמדתם בשאלה אם יש למסור את שמם או לא, לכן כל מה שאנחנו אמרנו הוא שצריך לנקוט במנגנון של פנייה לצדדים שלישיים ואני לא חושבת שזה נכון שהרופאים הם לא צד ג' משום שהם עובדי בתי חולים ממשלתיים אלא מדובר פה בנושא שהוא על התפר שבין היותם עובדי מדינה לבין העיסוק הפרטי שלהם בשעות הפנאי שלהם והוא למעשה מוקד ההתעניינות של העותרת. אנחנו בסך הכל אומרים שנאפשר להם להשמיע את דברם ויכול להיות שהרשות תדחה אחר כך את ההתנגדות שלהם ותחליט כן לתת את השמות, אבל יתאפשר לאותו רופא להגיב. אין חקר לתבונתו של רופא ספציפי במקרה ספציפי שאולי יש לו אינטרס מסוים שלא העלתי כאן ועילות ההתנגדות אינן מוגבלות לעילות שבחוק חופש המידע. לכן אני חושבת שאם העותרת מתעקשת על קבלת השמות, וזו זכותה, היא צריכה לאפשר את הביצוע של המנגנון שקבע

בתי המשפט

עת"מ 1304/04

בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

15/06/2005

תאריך:

לפני: כב' השופטת מוסיה ארז - סגנית נשיא

החוק עצמו והוא פנייה אל הרופאים והחלטה של הרשות. העובדה שהארגונים שמייצגים את הרופאים מצאו לנכון להצטרף לדיון כאן מלמדת שיש להם מה להגיד. ההפנמה היא תהליך בוודאי במקרה זה, שלא חל רק על משרד הבריאות אלא גם על ציבור הרופאים שהשמות האלה הם שייחשפו בסופו של יום ויכולים למצוא את שמם מתנוסס בעיתון. תהליך הפנמה כזה בחוק שהוא בסך הכל חוק חדש, צריך להוביל לפרשנות מרחיבה בכיוון שנקט בו ערעור אזרחי החברה לאיזון ולומר בואו נאפשר לרופאים את יומם בפני הרשות ונאפשר להם להביע התנגדות אם ישנה ונאפשר לרשות לקבל החלטה.

עו"ד קירש: המבנה שבו ניתן להחליט בבקשה הזאת הוא דו מסלולי. במסלול הראשון אפשר להגיד שניתן להחליט כבר עכשיו שיש פגיעה בפרטיות שהרי פגיעה בפרטיות היא מוחלטת וממילא אין לבית המשפט סמכות לצוות על מסירת המידע, או שיש לבית המשפט סמכות אבל באיזון האינטרסים בין הפגיעה בפרטיות לבין חופש המידע, גובר אינטרס הפרטיות. אם בית משפט יקבל אחת משתי האלטרנטיבות האלה, אפשר לגמור את ההליך כרגע. מאידך, אם רוצים שלא ללכת בדרך הזאת, לעניות דעתי אין מנוס מכך שהרשות תאלץ לפנות לכל אחד מן האנשים שאת שמם רוצים לקבל. הדבר הזה נובע חד משמעית מסעיף 13 בחוק (מצטט). היא עלולה לפגוע בכל אדם כזה בגלל שיגידו שלא מגיעה לו עבודה נוספת, או שאדם מסוים לא עובד מספיק, אפשר לפגוע באנשים האלה בגלל האינפורמציה הזאת. אם אדם קיבל שוחד כדי לקבל רישיון לעבודה פרטית, אם יפרסמו זאת יגלו שהוא לא יכול לעבוד בעבודה פרטית, הוא ייפגע מזה. כאשר פועלים כנגד אדם מסוים, צריך לשאול אותו, צריך לתת לו את ההזדמנות להגיד שאת כולם יפרסמו ואותי לא. לכן לדעתי עצם העובדה שאנחנו באנו לכאן, ואני מתאר לעצמי שחלק ניכר מהרופאים יכתבו למשרד הבריאות שהם מתנגדים למסירת המידע הזה, מלמד שזה עלול לפגוע בהם. השאלה היא אם הפגיעה, בעקרון את הביטוי צד שלישי עלול להיפגע צריך לפרש פרשנות רחבה ולא פרשנות מצמצמת, תכלית החוק היא לקבל

בתי המשפט

עת"מ 1304/04

בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

15/06/2005

תאריך:

לפני: כב' השופטת מוסיה ארז - סגנית נשיא

אינפורמציה על הממשל ולא על אנשים העובדים אצל הממשל. אדם יש לו הגנה פרטיות. אני לא חושב שהתשובה הסופית צריכה להיות כן או לא לפרסם, אלא כאשר דנים בפגיעה צריך לפרש את זה במובן הרחב.

לעניין הפרטיות, העובדה שלבן אדם יש רשות לעבודה פרטית, היא חלק מהפרטיות שלו. תנאי העסקתו של בן אדם היא חלק מהפרטיות שלו. אם אומרים שלא יפגע אדם בפרטיות זולתו, אם אומרים שכל בן אדם שעובד בשרות המדינה הסכים מכללא לפגיעה בפרטיות, אני לא סבור כך. בכל הנוגע להקשר ההתעסקות שלו, השכר, תנאי עבודה, שעות עבודה, היעדרות, חופשה, וכו' זה מרחיק לכת להגיד שהוא הסכים לזה אם הוא עובד ציבור. אדם שעובד באיזה שהוא מקום זה בפני עצמו מידע פרטי. זה שאני עובד בבית חולים מסוים, זה מידע פרטי שלי. חוק הגנת הפרטיות הוא סגור מכל כיווניו, חברי ער לזה וגם אני ער לזה. יש פה בעיה, סעיף 23 לחוק על סעיפי המשנה שלו, קדם בהרבה לחוק חופש המידע. להערכתי כמתבונן מהצד, לא עשו סינכרוניזציה טובה בין שני החוקים, אלא השאירו את חוק הגנת הפרטיות כמו שהוא אלא השאירו את הוראות סעיף 23 כמות שהוא ולא עשו לו סינכרוניזציה עם הוראות חוק חופש המידע. לכן כשבן אדם בא לעבוד בשירות המדינה, הוא הניח שהוא מכיר את החוק, הוא ידע שיש את סעיף 23 שאי אפשר למסור את המידע בלי הסכמתו, זאת ההסתמכות שהייתה לו. אולי זה מוגזם, אולי אפשר לשנות את זה בגלל השקיפות. בקטבים שבין חוק חופש המידע וחופש הפרטיות, צריך לתת את מלוא המשקל לפרטיות. במסלול הסמכות אני נכנס לתוך הפרטיות, ברגע שהסיטואציה נמצאת בתוך הפרטיות אז אני נמצא בסעיף 23. אומר חברי טענה מאוד מקורית, אבל אין לה אחיזה בשום דבר, שזולת אם המידע פורסם לרבים על פי סמכות כדין שזה חוק חופש המידע, זה לא כתוב, זה לא יכול להיות כתוב. מדובר פה על עניין עובדתי בלשון עבר. אם על פי סמכות כדין מסרו בספר הבוחרים מסרו מידע מסוים, אז הם יכולים למסור את זה, המידע הזה כבר נמסר כדין, אין בין זה לבין חוק חופש המידע דבר. הסעיף הזה הוא סעיף חד משמעי, אבל גם אילולא היה הסעיף הזה זאת פגיעה בפרטיות, למסור את המידע הזה זו פגיעה בפרטיות. ברור מתוך החוק שפגיעה בפרטיות היא לא ניתנת למחילה,

בתי המשפט

עת"מ 1304/04

בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

15/06/2005

תאריך:

לפני: כב' השופטת מוסיה ארד - סגנית נשיא

כלומר אם זה פגיעה בפרטיות אז אין לבית משפט סמכות להתיר את הדבר. אפשר לומר שכל הנושא של פרטיות הוא פונקציה של הסכמה, ואפשר לשאול את כל הרופאים אם הם מסכימים, ומי שיסכים שירשמו את שמו, אפשר לשלוח מכתב לכל הרופאים שיש לו רישיון לעבודה פרטים, אני מתאר לעצמי שרוב הרופאים לא יסכימו. בהנחה שזה עניין של איזון, סעיף 17ד' לחוק חופש המידע, אבקש לתת לבית המשפט מספר פסקי דין אמריקאיים שדנו בעניין האיזון. היו שני פסקי דין של בית המשפט העליון הפדראלי, באחד מהם ביקשה רשת עיתונות מסוימת את רשימת ההרשעות הקודמות של אנשים מסוימים, כאשר הטענה הייתה מורכבת, היא אמרה שעצם העובדה שאדם הורשע, התפרסמה בפסק דין, לכן המידע בכלל לא חסוי, אלא שעכשיו עשו העתק של זה לתוך רשימת ההרשעות לא עושה את זה פרטי כי זה כבר פורסם בעבר. אמר בית המשפט העליון הפדראלי שיש סעיף שחרור לחוק חופש המידע בארצות הברית של פגיעה מהותית בפרטיות. ואמרו שבעצם כשאתה מבקש את רשימת ההרשעות הקודמות של אדם מסוים, אתה בכלל לא נמצא בליבה של חוק חופש המידע. הליבה של חוק חופש המידע זה ביקורת ושקיפות של מדיניות הממשלה. העובדה שפלוגי הורשע בעבר זה לא חלק מכך, אבל כשמאזנים בין התועלת לליבת התכלית של החוק מצד אחד ובין הנזק והפרטיות מהצד השני – התשובה היא ברורה.

פסק הדין השני העקרוני, מתייחס לסיטואציה שבה ארגון עובדים ביקש את הכתובות של עובדים שאינם מאורגנים באיגוד המקצועי. הוא הסתמך שם, בין היתר, על חוק מיוחד שהתייחס לארגוני עובדים. בית המשפט הפדראלי אמר שאין שום אינטרס של התכלית של חוק חופש המידע והמידע הוא ביחס לכתובות של האנשים האלה, האנשים רוצים לשמור את הכתובות שלהם לעצמם, הם לא רוצים להיות מוצפים בהודעות מטעם ארגון העובדים. הגילוי של המידע הזה הוא זניח ובכלל לא קיים מבחינת האינטרס שבשבילו נחקק חוק חופש המידע ולעומת זאת יש כאן פגיעה בפרטיות.

אמציא לכבי בית המשפט עוד שני פסקי דין.

בתי המשפט

עת"מ 1304/04

בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

15/06/2005

תאריך:

לפני: כב' השופטת מוסייה ארד - סגנית נשיא

האלמנט של הפעולה של הממשלה צריך שקיפות, אם הממשלה נתנה מספר היתרים היא צריכה למסור זאת. אבל אם מבקשים פרטים מסוימים על רופאים מסוימים, זאת בעיה. אני סבור שאם יתבקש מידע על רופא ספציפי שיש נסיבות מיוחדות לגביו, שיש נסיבות שלעניין ציבורי לגביו, האם יש לו היתר לעבודה פרטית זה מידע שכן צריך לתת, אבל גם צריך לתת לו הזדמנות להגיב. אבל הזהות של הרופאים שקיבלו את ההיתרים בלתי רלוונטי, השמות שלהם לא רלוונטיים. הם בעצמם בבקשתם מסבירים שהם רוצים זאת כי הם רוצים לרדוף אחריהם, הם לא רוצים את השמות האלה סתם, אני לא יודע בשביל מה הם רוצים את זה, אבל לרעיון הזה שאני אמרתי שהם רוצים לבדוק את התקינות של הרופאים האלה, זה ברור שזה מה שהם רוצים. אם בית המשפט יגיע למסקנה שיש אינטרס ציבורי לדעת למי באופן אישי נתנו היתר אז נמצא בסיטואציה של שיקול הדעת שיש אינטרס ציבורי שעולה על הפרטיות של אותם האנשים. נניח שרוצים לדעת לאיזה סוג רופאים נתנו, זה עניין של קטגוריות ואין לי התנגדות לכך, אבל אם מדובר בפרטיות, לכך יש לי התנגדות, איזה אינטרס יש לציבור לדעת שרופא מסוים הגיע לשלב הזה או אחר? איזה מבחן של שקיפות יש בדבר הזה חוץ מסקרנות או לדעת שהרופא הזה צריך להקפיד כרגע יותר. לדעתי זה לא אינטרס ציבורי. צריך להניח שאם בן אדם קיבל היתר לעבודה פרטית זה בסדר או לא בסדר, ברמה סטנדרטית של נורמות. למה שהם יקבלו את השמות של הרופאים?

בעמוד 10 לתשובתנו סעיפים 2.5, 2.9 ו-28 של חוק הגנת הפרטיות.

אני מוסר לבית המשפט שלושה פסקי דין שבהם נידונו שאלות של חופש המידע ופרטיות, כולם הרבה יותר קיצוניים מבחינת העובדות שלהם לעומת המקרה שלנו. דובר בהם על בונוסים, פרטים של משכורות וכדומה. סימנתי את הנגזרת שבין התועלת בתכלית החוק לבין הנזק לפרטיות. זה מבחן שאני חושב שראוי לאמץ אותו, ניתן לקבל השראה מהפסיקה האמריקאית בעניין הזה. גם ספרו של פרופ' סגל הולך באותו הכיוון.

בתי המשפט

עת"מ 1304/04

בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

15/06/2005

תאריך:

לפני: כב' השופטת מוסיה ארד - סגנית נשיא

עו"ד יונש: חברי לא הצליח להצביע על איזו שהיא פגיעה בפרטיות.

לעניין דבריה של חברתי, התנועה של חופש המידע היא לא תנועה של תקשורת, המידע שנמסר מפורסם ברבים באתר האינטרנט של החברה, אם בכלל, אף פעם לא פרסמו את זה בעיתון. אנחנו לא עיתונאים שחופרים. אני גם חולק על האמירה של חברתי בעיקר בכל מה שנאמר בנושא כופר המס, לבד מזאת שפרופ' סגל בעצמו חבר בתנועה, הנושא הזה נמצא בדיון משפטי והעמדה של בית המשפט היא שונה לחלוטין למה שנאמר כאן. בית המשפט המליץ לפרסם את שמות האנשים שקיבלו כופר מס. אני דיברתי על משפט תלוי ועומד בפני השופטת ולא על פסק הדין בפני השופט מודריק. גם חברי דיבר באופן קצת מפתיע על נושא הפיקוח, מה שעומד בבסיס השקיפות היא האפשרות של הציבור לפקח, גם על הרשות בשאלה למי נתתם היתר אולי גם למה, וגם לפקח על הרופאים בשירות הציבורי, זה לא נקרא לרדוף אלא לשאול את השאלה מה עושים בכסף שלי. ייתכן שיש רופאים שעובדים בפרקטיקה פרטית ללא היתר, אני סמוך ובטוח שהכלים של משרד הבריאות עצמו להיות שוטר, שנמצא בכל מקום לבדוק את זה, הם כלים מאוד מוגבלים, שמובן שפיקוח ציבורי יהיה יעיל ונכון יותר. מנסים להציג את הפרקטיקה הפרטית כעיסוק בשעות הפנאי, זה לא עיסוק בשעות הפנאי, זו נגזרת מהעיסוק הציבורי של הרופא בבית החולים הממשלתי, זה לא בדיוק לאחר שעות העבודה, כי שעות העבודה אינן מוגדרות. לדעתי, זו ספקולציה, הכוונה היא שלא תהיה עבודה במקביל. ברור שהרופא לא יעבוד באותן שעות בעבודה הציבורית ובפרקטיקה הפרטית. לא מדובר על עיסוק בשעות הפנאי. לא בכדי נגזרת פיסה קטנה מהמשכורת הציבורית כיוון שיש יתרון לרופא מבחינת היוקרה, הפרסום וההכשרה שרופא מקבל בבית החולים הציבורי ולא סתם נדרשת הסכמת המדינה לעיסוק בפרקטיקה הפרטית.

בהקשר של הפנייה לצד ג', חברתי אומרת שאנחנו לא יכולים לנחש מה הרופאים יגידו, אולי לצד זה יהיה משהו להגיד, מה אכפת להם, זה לדעתי דיג של עילות. לפי אמירה זאת קשה לי להעלות על הדעת מקרה שבו לא יפנו לכל אדם שעלול להיות קשור. הרי עבור צדדים שלישיים זה חינם, הם יתנו את התנגדותם.

בתי המשפט

עת"מ 1304/04

בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

15/06/2005

תאריך:

לפני: כב' השופטת מוסיה ארז - סגנית נשיא

אנחנו עומדים על עמדתנו שהרופאים הם לא צד שלישי, כי הם עובדי משרד הבריאות. נאמר על ידי חברי שהסיבה להתלבטות שלה לגבי צד ג', היא כי אנחנו מבקשים משהו שנוגע לתפר בין עבודתם כרופאים בשירות הציבורית לבין עבודתם הפרטית. לדעתי לא מדובר בתפר בין העבודה הציבורית לעבודה הפרטית, שהרי בעבודתם הפרטית הם עובדים כמורשים של משרד הבריאות לעבוד בעבודה אחרת. אילו הייתי מבקש פרטים בנוגע לעבודה הפרטית הייתי מסכים שחציתי את הגבול והם עברו להיות צד ג'. היתר לעבודה פרטית אינו תנאי העסקה אלא רישיון שניתן על פי התקשיר.

אשר לתשובתו של חברי בנוגע לסעיף 23 לחוק הגנת הפרטיות, אחת התכליות בפרשנות של חוק היא לטובת קיומו של החוק. אני חוזר ואומר שפרשנות דווקנית של סעיף 23 מרוקנת את חוק חופש המידע מתוכו, מדובר שם על אי מסירת מידע בכלל. לכן מדובר בשריד שחוק חופש המידע "שכח" לתקן.

הסעיפים שאליהם הפנה חברי בחוק הגנת הפרטיות בעמוד 10 לתשובתם. סעיף 2.5 אינו רלוונטי משום שלא ביקשנו את טופס הבקשה בכתב שהגיש הרופא. סעיף 2.9 גם הוא לא רלוונטי, אנחנו לא מבקשים ידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם והמטרה שלשמה אנחנו מבקשים את המידע היא בדיוק המטרה שלשמה קיים המידע, קרי, היתר קיים על מנת שידע הציבור שאותו אדם מותר בעיסוק מסוים. סעיף 2.8 מדבר על חובת סודיות, מובן שאין חובת סודיות על היתר כגון זה. לא בכדי הפרוצדורה לקבלת ההיתר מפורטת בתקשיר.

אבקש שהות קצרה על מנת להודיע לבית המשפט אם אני מקבל את ההצעה לפעול בהסכמה לפי סעיף 13 סיפא לשאת בעלויות שמוערכות במספר אלפי שקלים בודדים, כאשר המשיב 1 יעדכן אותי לגבי העלויות.

בתי המשפט

עת"מ 1304/04

בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

15/06/2005

תאריך:

לפני: כב' השופטת מוסיה ארד - סגנית נשיא

החלטה

בא כוח העותרים יודיע עמדתו לבית המשפט באשר להסכמה לפעול לפי סעיף 13 סיפא, תוך שבעה ימים מהיום.

ניתנה היום ח' בסיון, תשס"ה (15 ביוני 2005) במעמד הצדדים.

מוסיה ארד, סגנית נשיא